SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXIII. évfolyam/4. szám

"Ti vagytok a föld sója" *Mt 5,13*

Ahogy évről évre a társadalom egyre jobban elfordul az isteni értékektől és profán tartalmat társít a karácsony ünnepéhez, úgy nekünk, keresztényeknek is egyre nehezebb megélnünk az ünnep sokszínűségét és annak gazdagságát:

- miközben azt valljuk, hogy nem a kézzel fogható ajándékok különlegessége a fontos, hiszen azok Isten legfőbb ajándékára, a Megváltó személyére és az irántunk való szeretetére kell, hogy irányítsák a figyelmünket, közben rengeteg időt fordítunk azok beszerzésére vagy elkészítésére;

- miközben azt valljuk, hogy lelkünk táplálására és ápolására legalább ugyanannyi időt érdemes fordítanunk, mint amennyit a testünkről való gondoskodásra fordítunk, közben a több fogásos étkek előteremtése és elfogyasztása mellett alig tudunk időt szorítani a lelki életünk gondozására;

- miközben az ünnep alkalmával alaposan felmérjük a lehetőségeket, hogy honnan tudnánk jó minőségű alapanyaghoz hozzá jutni a finom ételek elkészítéséhez, közben megelégszünk azzal a minimális eredménnyel, hogy elvégezzük a szentgyónásunkat és időben odaérjünk a szentmisére.

És a sort még sok mindennel lehetne folytatni, amin keresztül rádöbbenünk, hogy az isteni értékek elhanyagolásáért nem is annyira a társadalom a felelős. Azonban ez a jelenség nem új keletű, hisz annak idején, amikor Betlehemben Mária és József nem találtak olyan családot, aki befogadta volna őket, hogy legalább születendő gyermeküknek tudjanak emberhez méltó körülményeket biztosítani, a város lakói bizonyára meg voltak győződve arról, hogy az ő életük rendben van, legalábbis ami az isteni értékrend szerinti életvitelüket illeti.

Idei karácsonyi ünnepünk sok mindenben lehet hasonló, de ugyanakkor merőben különbözhet is a korábbi évek ünnepétől. Ez nagy mértékben azon múlik, hogy személy szerint mi, egyes keresztények karácsony ünnepéből milyen üzenetet olvasunk ki. Miközben elcsodálkozunk az egyes társadalmi megnyilvánulásokon az ünneppel kapcsolatban, nézzünk magunkba, hogy rajtunk keresztül a társadalom, amelyben élünk, találhat-e olyan értéket az életvitelünkben, hogy az elgondolkodtassa őket. Ahogy Isten sem arra várt, hogy a világ "önmagától megjavuljon", hanem közénk jött és emberként élte meg a szeretetet úgy, ahogy teremtésünktől fogva meg vagyunk erre hívva, úgy nekünk, krisztusi tanítványoknak ennek a földnek a sójaként kell jelen lennünk a világban.

Tampu-Ababei József plébános

Ne az ablak ragyogjon, hanem a lelked!

Minden családban nagy a készülődés advent során, és a sok intézni való és megvásárlandó dolog mellett néha elfeledkezünk a lényegről. Álljunk meg hát egy pillanatra, és gondoljuk végig, a mi családunkban milyen szokások vannak, hogyan készülünk fel lélekben a nagy napra.

A háziasszonyokra különösen nagy teher hárul ilyenkor. Van, aki nekiáll ablakot pucolni, vagy éppen a sok fogással kényezteti el családját. Ha mindez nem megy a lelki készülés rovására, akkor természetesen nincs vele semmi baj, de legtöbbünknek az az érzése, hogy nem fér bele minden az időnkbe, még ha egy nap 48 órából állna is. Nem az a fontos, hogy nyolc fogást varázsoljunk az ünnepi asztalra, hanem hogy a szeretetet hogyan éljük meg. Feszültek vagyunk a sok tennivalóból adódó nyomás miatt, veszekedünk a családtagjainkkal, folyton rohanunk vagy beérjük valami egyszerűbbel, amit ünnepi lelkületben tudunk együtt elfogyasztani?

A lelki ráhangolódást számos módon elősegíthetjük a családunkban. Együtt készíthetjük az adventi koszorút, rendszeresen énekelhetünk, imádkozhatunk mellette. Megtehetjük, hogy minden meggyújtott gyertyával választunk valakit, akiért imádkozunk azon a héten (például nagyszülők). Megpróbálhatunk saját készítésű ajándékkal előrukkolni (nálunk idén a műgyantából öntött medál a sláger a gyerekeknél). Akkor sem kell persze kétségbe esni, ha valaki nem annyira ügyes kezű. Nagyon megható lehet, ha egy verssel vagy kisebb zenei produkcióval (zeneiskolába járó gyerekek előnyben) örvendeztetjük meg a családot Szenteste. A közös sütés-főzés is gyakran családi program, a mézeskalács készítés igazi karácsonyi hangulatot hordoz. Vannak családok, ahol a mézeskalácsot a „jóság lisztből" sütik, mely úgy készül, hogy minden jócselekedetért kap a gyermek 1 kanál lisztet. Az advent alatt összegyűlt lisztből sütik a mézeskalácsot (egy szemmel több liszt sem kerülhet bele!), és a vendégeket ezzel kínálják. Van, ahol tortát sütnek Szentestére, és úgy ünneplik Jézus születésnapját. A mi gyermekeink éve óta részt vesznek a plébániai betlehemes játékban, ahol családról családra, vagy éppen idősek otthonába mennek elvinni az örömhírt. Szülőként mi is elkísérjük őket, ennél szebb lelki ráhangolódást el sem tudok képzelni.

A Karácsony gyógyítja a kapcsolatainkat. Kapcsolatunkat Istennel és a szeretteinkkel. Istenhez közelebb kerülhetünk a roráte szentmisék alkalmával, a Biblia olvasásával, a szentgyónásban, vagy például a szegények, elesettek istápolásával, adományainkkal. A szeretteinkkel próbáljunk meg úgy viselkedni, hogy Isten szeretetét tudjuk feléjük közvetíteni. Jöjjön hát a Szenteste, történjen meg ismét a csoda!

Schubertné Mohácsi Andrea

Tartalom

"Ti vagytok a föld sója" 1

Ne az ablak ragyogjon, hanem a lelked! 2

Örömmel a pestszentlőrinci főplébánián - interjú Lőw Gergellyel 3

Egymásból épülő közösségeink 7

Isten a hegyen (Gran Paradiso, 2019) - I. rész 9

Szüreti báloztunk vala 12

Délfeszt - Találkozás egymással és Istennel 14

Hírek NEKtek 17

Megújult a templomunk! 18

Plébániánk hírei, információ 20

Örömmel a pestszentlőrinci főplébánián

Interjú Lőw Gergely diakónussal

"Aki meghívott benneteket, az hűséges, és végbe is viszi." (1Tessz 5,24)

▪ **Honnan érkeztél ide a plébániára?**

▪ Zuglóból származom, a Bosnyák téri Páduai Szent Antal plébániáról. Egy nagyon szerető és vallásos családban nevelkedhettem fel, amiért nagyon hálás vagyok a Jóistennek. Édesapám biológus, édesanyám pedagógus. Négyen vagyunk testvérek. A bátyám most házasodott meg nemrég – én adtam össze őket szeptemberben –, ő és a felesége is építészek. A két húgom egyetemista, egyikük a formatervezőit végezte az Óbudai Egyetemen, most egy mesterszakot végez, a kisebbik húgom pedig óvónőnek készül.

▪ **Honnan érkezett a hívás erre a papi hivatásra?**

▪ Azt mondják, a legtöbb papnál már egész korán – akár már 4 éves korukban – megfogalmazódik a papság gondolata. Bennem tizedikes koromban merült fel először ennek a lehetősége. Jó Pásztor vasárnapján történt. A barátaimmal szokás szerint ministráltunk. Felsorakoztunk a könyörgések felolvasásához, én is sorra kerültem, de az a könyörgés számomra különleges volt. Visszatekintve úgy látom, hogy valamit adott nekem akkor a Jóisten. Egy evangéliumi

idézet volt ebben a könyörgésben: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába” (Lk 10, 2). Akkor, ott nagyon szíven ütött az a pár szó. Azt hiszem, akkor, ott hallottam meg először az Úr hívó szavát. Az a gondolat suhant át rögtön a fejemen: „Lehet, hogy én pap leszek”. Ezen utólag sokat gondolkoztam, hogy pont a hívek könyörgése fogott meg. Azt tapasztalom, hogy ha mi magunk olvasunk fel a szentmisén, sokkal inkább és sokkal mélyebben meg tud minket érinteni a szöveg, mindenkinek ajánlom.

▪ **Családi szokásokból mit emelnél ki, ami szintén segíthetett az utad egyengetésében? Ami segített, hogy magadénak érezd a kereszténységet?**

▪ Amennyire én emlékszem, nálunk otthon mindig volt esti ima, és olyan természetessé vált hálát adni a napért – jó volt ilyenkor egy kicsit egymásról is megtudni dolgokat. Az imaéletem ott kezdődött el, és ezért nagyon hálás vagyok a szüleimnek és a testvéreimnek is. Mindig nagyon őszinték voltunk. Sok nevetés is volt benne, és mindig azt éltem meg, hogy de jó, hogy van egy családom, hogy a Jóistennel együtt egymást is megismerhetjük, és együtt imádkozhatunk Hozzá, aki annyira szeret minket és gondot visel ránk.

▪ **Mi segíthet egy családnak, hogy beépítse, hogy természetes legyen ez a gesztus, hogy az Isten felé nyitottak és őszinték legyünk?**

▪ Azt tudom elmondani, hogy nekem mi segített. Látszott a szüleimen, hogy komolyan veszik az esti imát. Mindig édesapám kezdte el a hálaadást, aztán mi folytattuk. Azt is megfogalmaztuk, hogy miért szeretnénk imádkozni, és a végén elmondtunk egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet. A szüleim segítettek nekünk az imában – ha valamit nem tudtunk megfogalmazni, kiegészítették, hozzátettek. Közösen imádkoztunk azokért is, akik nehéz helyzetben voltak: családtagokért és azokért az ismerősökért, akikről kiderült, hogy bajba kerültek. Biztos volt olyan is, amikor kimaradt az esti ima, de rendszeres és meghatározó volt.

▪ **Mit csinálsz most a plébánián, mióta ide kerültél?**

▪ Sok mindent. Igyekszem sokat tanulni, nézem József atyát és Áron atyát, hogyan miséznek, hogyan prédikálnak. Az irodában tájékozódom Rozitól, hogy mik a feladatai. Nemrég helyettesítettük, az is egy érdekes tapasztalat volt.

▪ **Mi volt benne az érdekes?**

▪ Többek között, amikor az irodába bejött egy férfi, hogy meghalt a felesége és szeretné eltemettetni. Így konkrétan szembesülni egy ember személyes gyászával megrendítő pillanat volt. Részvét ébredt bennem, és megtapasztalhattam, hogy Rozi munkája az irodában sokszor nagyon komoly és tudatos jelenlétet kíván, nagy felelősség van rajta. Egy irodistán keresztül az Egyházzal találkoznak az emberek, nem mindegy, hogyan fogadjuk őket. Ebben is próbálok ellesni dolgokat, főleg Rozi mindig szívélyes és derűs tekintete példa számomra.

▪ **Bevontak a PKH csoportok (Plébániai Közösségi Háló) vezetésébe is a főplébánián.**

▪ Igen. József atya kifejezetten kérte, hogy amibe csak lehet, kapcsolódjak be, így igyekszem az összes plébániai hittanon részt venni. A PKH-n úgy gondolom ideális helyzet, hogy Guadalupe nővérrel egy fiú csoport vezetésével bíztak meg. Ritkán van csöndes perc, de azt hiszem, jól megtaláljuk a hangot mi, fiúk egymás közt.

▪ **Hogy tetszik itt a plébánián, mik az első benyomásaid?**

▪ Szeptember 1-je óta vagyok a plébánián. Azt hiszem egy hónap azért kellett, hogy hozzászokjak az itteni léthez. Vannak még dolgok, amikbe bele kell tanulnom, de most úgy érzem, hogy megérkeztem, örömmel vagyok itt. Nagy szeretettel fogadtak, kedvesek velem a hívek és úgy érzem őszinték is, ezt nagyra értékelem. Biztos vagyok benne, hogy nem véletlen, hogy épp ide, a Pestszentlőrinci Főplébániára kerültem. Babos Áron atya a beöltözési apám (ő adta rám annak idején a reverendát), most meg mellette mint káplán mellett szolgálhatok és leshetek el tőle dolgokat. Ez öröm és nagy biztonságot is ad, hogy a munkatársam egyben jó barátom.

▪ **Van olyan élményed, amit szívesen megosztasz velünk azzal kapcsolatban, hogy mi segített a papság felé vezető úton?**

▪ Don Bosco nekem nagy példaképem és fontos szent számomra, ő a bérmavédőszentem. Vele kapcsolatban van egy élményem, amit szívesen elmesélek. Egyszer a szaléziak (akiket ő alapított) egy imádságot kezdeményeztek a facebookon Don Bosco emléknapján. Egy pár perces imádság hajnalban. Bárki bekapcsolódhatott otthonról. Számomra igen emlékezetes maradt. Éppen valami rosszat álmodtam, mintha a bűnnel viaskodnék, amikor felébredtem, és rájöttem, hogy Don Boscoval imádkozhatok együtt. Aztán úgy alakult, hogy pont aznap elmentem gyónni és azt az elégtételt kaptam, hogy imádkozzak még Don Boscoval. Kértem a közbenjárását, hogy tudjak úgy bánni a gyerekekkel, ahogy azt a Jóisten szeretné, mert este ministránsgyűlés volt. Ezek után úgy mentem a gyűlésre, hogy ez egy különleges alkalom lesz. Ahogy elkezdődött a gyűlés, volt pár fiú, akik nem bírtak magukkal. Don Bosco példájából kiindulva kimentem velük a templomon kívülre – hátha sikerül lehűtenem őket. De ahogy hócsatáztunk (mert január volt), egy rossz mozdulat következtében teljesen kifordult a térdem. Kiderült, hogy részleges szalagszakadás, fekvőgipszet kaptam, hetekig ágyban kellett feküdnöm. Az igazat megvallva nem tudtam hova tenni azt, ami történt. Jó szándék volt bennem, igyekeztem, szerettem volna a fiatalokkal úgy bánni, ahogy a Jóistennek tetszik, imádkoztam és ez a hála? Elkeseredtem. Unatkoztam, szenvedtem, nem éreztem jól magam. Dühös voltam. De ahogy teltek múltak a napok, volt egy csomó időm gondolkodni. Elkezdtem imádkozni, olvastam a Bibliát, akkor mondtam el életemben először egy teljes rózsafüzért egyedül. Közben a kezembe akadt egy könyv Don Boscoról. Ahogy imádkoztam és ezt a könyvet olvastam, akkor kezdtem el igazán komolyan gondolkozni azon, hogy talán tényleg pap akarok lenni – én személyesen. Nem csak az Isten akarja ezt, hanem nekem is tetszik ez az ötlet, ez a lehetőség. Végül is – ahogy olyan sokszor más-

kor is az életemben – ebből a rosszból egy sokkal nagyobb jót hozott ki a Jóisten.

▪ **Mik a terveid, mit szeretnél itt elsajátítani?**

▪ Szeretnék egy kicsit belenézni, beletanulni a lelkipásztori életbe. Hogy hogyan lehet a segíteni a híveket abban, hogy a Szentírást közelebb érezzék magukhoz, hogy az életük fontos eseményeit a Jóistennel együtt éljék át. Vagy hogyan lehet segíteni a híveket, hogy tényleg tudjanak hinni? Hogyan lehet segíteni a híveket, hogy egy meghívó és befogadó egyházat tudjunk alkotni együtt? Ezek komoly kérdések számomra. És az ima mellett, ami elengedhetetlen, nagyon sok kis praktikus mozzanata is van ennek. Ezeket az apró részleteket szeretném ellesni, és magamba szívni a lelkületet, ami mögöttük van.

▪ **Milyen konkrét feladataid vannak?**

▪ Részt veszek, szolgálok szinte mindegyik plébániai hittanon, igyekszem építőleg jelen lenni a plébániai ifjúsági életben, a miséken prédikálok, keresztelőkön veszek részt és temetéseket végzek.

▪ **Hogy érzed a prédikációt? Milyen számodra ez a helyzet, kiállni, beszélni, felépíteni?**

▪ Jelenleg nagyon élvezem, öröm rá készülni. Kaptam konstruktív visszajelzéseket, pozitívat is és olyat is, amiben még fejlődhetek. Hálás vagyok az őszinteségért. Nem minden nap prédikálok, csak hetente háromszor: két hétköznapi misén és vasárnap. Ezenkívül még a temetésekre kell készülnöm. Ez jó kihívás és nem túlzottan megterhelő, örülök, hogy nem dobnak egyből a mély vízbe. Így diakónusként még van elegendő időm a felkészülésre, reflexióra. Ugyanakkor azt már most is tapasztalom, hogy alakulhat úgy az élet, hogy nem tud annyit elmélkedni vagy ötletelni az ember egy beszéd előtt, amennyit szeretne. A papok élete igen változatos, és nagyon tudatosnak kell lenni, hogy bele tudják illeszteni a hétköznapjaikba az elmélkedést is.

▪ **Érzel hívást kifejezetten a fiatalok felé, őket oktatni, nevelni?**

▪ Persze, és szerintem minden egészséges emberben van egy nyitottság a fiatalok felé, öröm a társaságukban lenni. Nyitottak, előttük az élet, egyszerűbb problémáik vannak, mint a sokat megtapasztalt testvéreknek. Bizonyos szempontból könnyebb nekik az evangéliumról, az örömhírről beszélni, lelkesíteni őket. Egy felnőtt körben persze más mélysége lehet ugyanennek. Olyan megerősítő, amikor valaki nyitott tud maradni a Jóisten felé, pedig sok szenvedésen ment keresztül. Engem ez mindig megérint.

▪ **Milyen visszajelzéseket kaptál eddig a hívektől itt a plébánián?**

▪ Mindenhova hívnak, örülnek, bemutatkoznak. Hálás vagyok a nyitottságért, amivel fogadnak. Belecsöppentem a Délfeszt szervezésébe is. Szerintem zseniális kezdeményezés. Áron atya és a fiatalok közös gondolkodásából és imádságából született meg ennek a fesztiválnak az ötlete. Még nem láttam olyat, hogy egy plébánia fesztivált szervezne. Ráadásul ezt tényleg nem a papok szervezik, hanem a fiatalok, illetve egy közös munka eredménye. Fiatalok szervezik fiataloknak. Szerintem pont ez a jó. Papok és hívek együtt alkotjuk az egyházat. Mindenkit biztatok, hogy keressük a sajátos feladatunkat és ha megtaláltuk, tegyük is meg. Közben pedig legyünk bizalommal. Bízzunk egymásban és Krisztusban! “Aki meghívott benneteket, az hűséges és végbe is viszi.” (1Tessz 5,24)

Készítette: H-B.T.

Egymásból épülő közösségeink

Luca lányunk két éves volt, mikor a játszótéren odament a homokozóban játszó, számára ismeretlen gyerekekhez, és így szólt: játszhatok veletek?

Az idei templomkerti piknik előkészítése során azért idéztük fel többször ezt a régi történetet, mert mindig eszünkbe juttatja azt a belőlünk, felnőttekből már-már kiveső készséget, hogy kifejezzük közösség iránti vágyunkat, hogy az örömteli – és krisztusi – együttlét vonzását ki tudjuk mondani. Az elmúlt hónapokban is több családdal találkoztunk, akik saját bevallásuk szerint, nem is gondoltak rá, hogy a plébániai közösségekben helyük lenne.

Ha kérdezik, hogy miért szervezi meg a Mélyforrás közösség újra és újra a Plébániai családi napot vagy más néven Templomkerti pikniket, akkor a válasz egyértelmű: elsősorban azért, mert szeretünk közösségben élni, és meg vagyunk róla győződve, hogy erre az élményre nem csak nekünk, hanem mindenkinek szüksége van. És ha sokan nem keresik - ahogy annak idején mi sem kerestük -, akkor bizony nekünk kell megszólítani és meghívni őket.

És hogyan tudnánk legjobban hatni a közösséget keresőkre? Nyilván nem tanítással, hanem tanúságtétellel: közösségi életünk örömeinek és gyümölcseinek megosztásával. Ilyen alkalom ez az őszi találkozás, ahol meg tudjuk mutatni plébániánk közösségeinek sokszínűségét és a közösségek egyéni karizmáját. A korábbi években ez a sokszínűség nagyon látványosan jelen volt, de mindig hiányoltuk az új közösségre vágyó családok jelenlétét. Ebben az évben valami megmozdult: már a gyülekezés alatt örömmel fedeztünk fel új arcokat, mintha a meghívás többeket elért volna, mintha többekben sikerült volna felébreszteni a közösséghez való szorosabb kötődés vágyát. Szerencsére nem vagyunk befogadó közösségek nélkül, van hova fordulni új családjainknak, de az elmúlt évekből arra is számos példát ismerünk, hogy a keresők új közösségeinek indulását és kezdeti fejlődését tapasztalt családok segítették, terelgették.

Az idei családi nap is a kis közösségek rövid bemutatkozásával kezdődött, aminek keretében az elmúlt év fontosabb spirituális gyümölcseit is megismertük, általában a közösségi sátrak falán bemutatott színes fényképek által is. Több új közösség idén először mutatkozhatott be, és az idei piknik alkalmával mutatta be Erdős-Varga Juli az újonnan szerveződő gyermekvigyázó csoportot is, akik a 9-es misén segítik megteremteni a szülők és gyermekek elmélyültebb jelenlétének lehetőségét. Minden jelenlévő közösség felsorolása meghaladná a beszámoló kereteit, így neveket nem említünk, de kiemeljük, hogy a nagyszámú résztvevő miatt egy-egy sátorban több közösség is helyet kapott, ami közelebbi

lehetőséget teremtett a barátkozásra.

A közösségeken átívelő kapcsolatok további erősödését célozta meg az a játéksorozat, melyben alkalmi csapatoknak olyan feladatokat kellett megoldaniuk, amiket egy-egy felkért közösség állított össze, akár plébániánkkal, akár egyházunkkal, akár kerületünkkel kapcsolatban. A rendkívül sokszínű feladatok között bóklászó csapatok így egy-egy játékon keresztül is megismerhették az azt készítő közösség arculatát. A feladatok sikeres megoldása nyomán elnyert képkockákból az idei év egyik legjelentősebb plébániai eseményének tárgya, a missziós kereszt képe állt össze, így is jelképezve a közösségek egységét.

Természetesen nincsen családi nap gyermekjátékok, táncház és persze közös étkezés nélkül! Köszönjük mindazoknak, akik segítették a szülők szabadabb részvételét a gyermekek szórakoztatása által, akár a kisgyermek sarokban, akár a fákra szerelt kötélmászó eszközök segítségével! És mindannyiunk nagy örömére szolgált a Hencz Edit és Csorvási Ábel által készített ebéd, amiről kezdetben azt gondoltuk, hogy bőségesen sok lesz, de a résztvevők minden várakozást felülmúló nagy száma mellett az utolsó falatig elfogyott. És hogy legyen alkalmunk lemozogni is, abban a Turi Család szokásos fergeteges táncháza segített.

És ha valaki nem tudott részt venni ezen az ünnepen, de a beszámoló alapján kedvet kapott ahhoz, hogy plébániai közösségeink egyikéhez csatlakozzon, az bátran keressen, hogy segíthessünk! (totheyn@gmail.com)

Találkozzunk jövő ősszel, még többen, a közösségépítő pikniken!

Tóth-Heyn Péter

Isten a hegyen (Gran Paradiso, 2019)

I. rész

Szabó Bandi túrabeszámolóit már több alkalommal is olvashattuk a Szívhang hasábjain. A természet tisztelete és csodálata mellett írásaiból az is kiviláglik, hogy Isten egy ilyen lélekemelő eseményen is velünk van. Ezúttal Komáromi László számolt be arról a magashegyi túráról, ami a Gran Paradiso hegycsúcsra kalauzol bennünket, olyan életteli betekintést adva az 5 napba, amennyire csak lehetséges.

A hegy a legtöbb kultúrkörben sajátos helyet tölt be az istenséggel való érintkezésben. Az Olümposzon a görög hagyomány szerint tizenkét isten lakozott; a föníciaiak a Szefon-hegyet Baal lakóhelyének tartották. A hindu és a buddhista mitológiában a Meru-hegy a világ középpontja és az istenek lakása; a skandinávoknál a Himinbjörg az istenek őrének, Heimdallnak az otthona. Az izraeliták a Sínai-hegyen kapták a törvényt és kötötték meg a szövetséget az Úrral (Kiv 19–20). Márk evangélista beszámol arról, hogy a tizenkét apostolt Jézus egy hegyen választotta ki véglegesen (Mk 3,13). Jézus színeváltozása is egy, az evangélisták által közelebbről meg nem nevezett magas hegyen (pl. Mk 9,2–7), a keresztény hagyomány szerint a Tábor-hegyen történt. Máté evangélista szerint egy magaslatról hangzott el a hegyi beszéd, az örömhír erkölcsi tanításának összefoglalása is (Mt 5–7). Amikor tehát a keresztény ember hegyet mászik, tudva vagy tudattalanul, már csak kulturális háttere okán is, ott van a lelkében, hogy a hegycsúcs, amelyre tart, az Isten-közelség élményét, de legalább-is valamilyen lelki megtapasztalás esélyét rejti számára.

Nyolcfős társaságunkkal augusztus 12-én, hétfőn hajnali 5-kor, Áron atya áldásával indultunk útnak, hogy megmásszuk a Gráji-Alpok egyik négyezres csúcsát, a Gran Paradisót (legmagasabb kiemelkedése 4.061 m). Ez a hegycsúcs a Gráji-Alpok keleti csoportjában található, s Olaszország területére esik, a francia és a svájci határ közelében. A hegy és környezete az Aosta-völgy és Piemont régiók egyes részeire kiterjedő Gran Paradiso Nemzeti Parkhoz tartozik, amely nyugaton határos a francia Vanoise Nemzeti Parkkal, így együttesen Európa egyik legnagyobb védett természeti területét jelentik. A hegycsúcs kiválasztásánál az egyik fő szempont a várható időjárás volt, mivel a különböző meteorológiai portálok tiszta, napsütéses időt jeleztek előre a régióra a hét közepétől. A másik szempontot a csúcs viszonylag „könnyen” megmászhatósága jelentette: a Gran Paradiso a könnyebb négyezresek közé tartozik, amely kedvező időjárási körülmények között, szakavatott vezetővel, komolyabb alpinista tapasztalat nélkül is meghódítható, ugyanakkor olyan kihívásokat is magában rejt, amelyeket a szokásos középhegyi túrák nem. Így a sikeres csúcstámadáshoz az átlagosnál valamivel jobb fizikai erőnlét, jó mozgáskoordináció, tériszonymentesség, s a végén a sziklás csúcshoz némi technikai ügyesség, továbbá magashegyi túraeszközök (kötél, hágóvas, beülő, jégcsákány, via ferrata kantár, sisak) szükségesek. Végül, de nem utolsó sorban, felmerült, hogy testközelből lássunk gleccsert is, még amíg lehet, mivel a globális felmelegedés hatására ezek a gyönyörű természeti jelenségek gyorsuló ütemben tűnnek el.

Csapatunk meglehetősen vegyes összetételű volt. Egyedül túravezetőnk, Szabó Endre rendelkezett komolyabb négyezres tapasztalatokkal. A fiatalabb korosztályból többeknek volt már részük jó technikai felkészültséget igénylő háromezresekben (Kovács Karolina, Kovács Vince, Szabó Csenge), míg voltunk néhányan olyanok, akik ilyen magasságokba eddig nem, vagy csak felvonóval jutottunk el (Jeney Éva, Taigiszerné Vízkelety Judit, Való Adrienn, Komáromi László).

A helyszínt két személyautóval közelítettük meg, s az első estét a valsavarenche-i, festői szépségű Gran Paradiso Campingben sátrazva töltöttük, 1.820 méteres magasságban. Az éjszakai fagyközeli hőmérséklet már jelezte, hogy kiléptünk jól megszokott nyári komfortzónánkból. Másnap, kedden, kicsit feljebb autóztunk Pontba (kb. 2.000 m), ahol a parkolóban hagytuk az autókat és összekészítettük a magashegyi túrához szükséges holmikat. Túránk valójában itt kezdődött el. A 2.735 méter magasan lévő, az egyesített Olaszország első királyáról, II. Viktor Emánuelről (1861–1878) elnevezett menedékházba (Rifugio Vittorio Emanuele II) indultunk, ami bő 700 méter szintkülönbség leküzdését kívánta. Utunk első szakaszán a Savara-patak mentén haladtunk, majd megkezdtük emelkedésünket a menedékház felé. Gyakran erős, szerpentines kaptatókon haladtunk, s hamar magunk alatt hagytuk a fás és cserjés növényzetet, amelyet egyre kopárabb táj váltott fel. Vízesések szegélyezték utunkat, s a távolban alpesi kőszáli kecskenyájat is láttunk. Errefelé még kifejezetten sok más túrázóval találkoztunk, bár sokan közülük láthatóan nem három- vagy négyezres csúcsra készültek, csak a menedékházig akartak feljutni.

A menedékházat mintegy háromórás emelkedés után értük el. Szürkén fénylő, hangárszerű épület, amelyhez néhány kisebb melléképület tartozik. A nagy közös háló helyett egy melléképületben található, 13 személyes, emeletes ágyas szobát választottunk, a többség félpanziós ellátással. A szobán egy bolgár csapattal osztoztunk. A délután hátralévő részét étkezéssel, pihenéssel, s a hegymászó felszerelés felpróbálásával töltöttük. Többen kisebb sétát is tettünk a környékbeli sziklás tájon. A mobiltelefonos hálózati térerő gyakorlatilag teljesen megszűnt, csak a menedékháztól több száz méterre tudtak közülünk páran nagy nehezen egy-egy SMS-t elküldeni. Este 10 óra körül tértünk nyugovóra, mert a csúcstámadáshoz kora hajnali indulást terveztünk.

A nagy nap augusztus 14-én, szerdán érkezett el. Hajnali négy óra előtt keltünk, hogy némi reggeli után az előző nap már összekészített menetfelszereléssel útra keljünk. Öt óra tájban már fejlámpákkal haladtunk északi, majd keleti irányban. Utunk meglehetősen sziklás vidéken vezetett; a hajnali napfényből nyert világosság ellenére igencsak oda kellett figyelni, hogy a pataktól nedves, csúszós köveken el ne essünk. Nemsokára elértük a Gran Paradiso-gleccsert, amelyen a csúcsra jutást terveztük. A gleccser széle ún. „beszállási pont”: innentől beülővel, hágóvassal, jégcsákánnyal, sisakkal fölszerelkezve, négyfős kötélcsoportokba („partikba”) rendeződve másztunk tovább. Az összekötés elővigyázatosság: a gleccseren esetleg kicsúszó, vagy hasadékba eső mászót a többi három szerencsés esetben meg tudja tartani. Hágóvas nélkül a haladás gyakorlatilag lehetetlen a gyakran kemény jéggé fagyott, meredek emelkedőn. A jégcsákány ugyancsak inkább biztonsági eszköz: a hegy felőli oldalon a hóba szúrva támaszték, csúszás esetén pedig a gleccserbe vágva lefékez, s remélhetőleg meg is állít. Egyébként meglehetősen hideg volt, jobbára legalább négyrétegű ruházatban, s kesztyűben másztunk. Nem kevés, de azért az előző nap tapasztaltnál érezhetően kevesebb hegymászóval találkoztunk. Az igazán sportosak a délelőtt folyamán már szembe – föntről lefelé – jöttek, vagyis jóval gyorsabban haladtak nálunk.

A gleccser tetejét elérve a csúcstámadás utolsó szakaszához értünk. Ez a viszonylag rövid via ferrata („vasalt út”) vaslétra-fokokkal és egyéb, a sziklába erősített fémeszközökkel segíti a mászókat, hogy egyrészt biztosítsák magukat, másrészt könnyebben mászhassanak a csúcsra. Hágóvasra és jégcsákányra itt már nem volt szükség, ezért ezeket lent hagytuk. A kötélcsoportok is felbomlottak, de továbbra is alulról-fölülről támogattuk egymást. Előkerült viszont a hátizsákból a via ferrata kantár, amellyel egy-egy lépésnyi emelkedés idejére valamely létrafokhoz vagy fémkampóhoz tudtuk kötni magunkat. Néhány méter után, szinte meglepetésszerűen, délután negyed kettő tájban értünk fel az ún. Madonna-csúcsra („Cima della Madonna”, 4.058 m), ahol a Szűzanya szobra és lélegzetelállító panoráma várt bennünket.

Komáromi László

Szüreti báloztunk vala...

Főplébániánk jótékonysági báljának megszervezését a Mennyei6alom közösség vállalta a tavalyi Katalin-bálon azért, hogy a plébánia fiataljait és a dél-pesti regnumosokat anyagilag is támogathassuk programjaik megvalósításában. S a korai időpontra tervezett bál nem várt sikerrel és rendhagyó módon zárult.

Főszervezőként a „csapatkapitány", Bodó Edit azt találta ki, hogy szüreti bál még nem volt köreinkben, holott a XVIII-XIX. században, az őszi időszakban ez volt a legfontosabb gazdasági és társadalmi esemény, ahol a családok együtt vacsoráztak, borozgattak, táncoltak.

* * *

A 200 egynéhány fizető jótét bálozó lelket (beszivárgókat, és a segítőként jogosan jelenlévő „gyermekkorúakat" nem számolva) a Rózsa színpadáról már fél héttől kellemes, talpalávaló ír zenével köszöntötte – ezúttal *Réka lányával alkotott PIRR zenekarával – Bandijoe* barátunk.

A bál szervezésével kapcsolatos feladatok egy részét már a nyári közi táborunkban szétosztottuk, így mindannyiónk testhezálló feladattal készülhetett az október 19-i nagy bulira.

Mindenki harsány és ellentmondást nem tűrő megszólítása báli belépő megvásárlása ürügyén a templom kapujában, finom vacsora megszervezése, össz- és néptáncra perdítés, vicces tombola-sorsolás kikiáltója, általános terelgetés: *Csorvási László Ábel és Farkas Timi* jóvoltából történt.

Több száz vendégváró pogácsa elkészítése, és a dekoráció anyagbeszerzése: *Visnyovszki Anita és Vendi,* és annak elrendezése az egész csapat munkája.

Meghívó rajzának elkészítése és a borkóstoló megszervezése *Nemes Csaba* borszakértővel – *Ágoston-Papp Gábornak és Móninak* köszönhető.

A csapat összefogása, programok, irodalmi párkereső-játék, plébániai-totó, fiatalok tánca szervezése és biztatása – *Bodó Edit és Gábor* vezetését dicséri.

Az élő zenét a Frackers biztosította, amelynek frontembere *Tarnóczi Lajos (Luigi)* volt, felesége, *Kamilla* támogatásával.

Szemere-telepi barátaink meghívása és részvétele: *Szente Gyuri és Enikő Máté Lacival* minden vasárnap vállalt lelkiismeretes munkájának köszönhető. Mahi atya pedig támogató szeretetével biztosította a szervezést!

(*Rácz Gábor és Niki* a távoli Finnországból imádkoztak a bál sikeréért.)

A szabaduló szoba a Regnum Marianum közösség Dél-pesti csapatai közül, a *„Vízityúkok"* ötletéből, és kialakításával valósult meg. Mindenki kiszabadult! (4 perc volt a legjobb idő: Gergő diakónus csapata volt a bajnok!)

Színdarab: a hagyományokhoz híven *Bíró Laci és kis csapata* előadásában, amely fantasztikusan illett a bál témájához. Előadásuk – Mátyás király és a cinkotai kántor – nagy tetszést aratott. Azóta a plébániai bálon is kétszer akkora a nagyicce!

Éjfél előtt indult a „kötelező" táncház *Szimandel Karcsi* vezetésével, a talpalávalót *Turi*

András és családja húzta.

Az ifjak táncbemutatója extra tapsvihart kapott, és különösen nagy öröm volt, hogy több nemzedék együtt tudott mulatni a fergeteges rock'n'rollra! Aztán szinte majd kirúgtuk a Rózsa oldalát, mert fél egy tájban, a Délfeszt szervezésében még több fiatal érkezett a Neon-partyra, akik hajnalig bírták, az örökifjú Luigi és Ábel társaságában!

Amitől pedig ez a BÁL olyan kiemelkedően jó volt: az a Ti mosolyotoknak, lelkesedéseteknek, és minden programban való részvételeteknek (is) köszönhető!

Az önkormányzati támogatás, és a Ti bőkezűségetek révén végül a fiatalok kirándulását és a regnumos közösségeket a báli bevételből 185-185 ezer forinttal tudtuk támogatni. Ezzel a báli stafétát örömmel átadjuk a következő csapatnak.

KÖSZÖNJÜK!

Mennyei6alom közösség

Mi jut arról eszedbe, hogy délfeszt?

- A délfesztről az jut eszembe, hogy sok fiatal egy közösséget alkot, és ott találkoznak; nem csak a templomban, hanem külön, azon kívül is. (*Csorvási Balázs)*
- Fárad(t)ság. Hotdog. Éjszaka, takarítás. (*Kiss Levente*)
- A délfeszten még a pakolás is élmény. (*Kovács Karolina*)
- A délfeszt, mint találkozás egymással, találkozás az Istennel. (*Áron atya*)
- Az, hogy folytatni kell. És bízni abban, hogy még nagyobb tömegeket fog vonzani ez a prog-ramsorozat, és az, hogy jövőre veletek újra ugyanitt. (*Schubert Ferenc*)

Áron atya, honnan jött ez az ötlet? Mi indította el a délfesztet?

- A délfesztet mi indítottuk el, a plébániai fiatalok. A plébániától kaptunk felhatalmazást, amikor leültünk, hogy átgondoljuk, hogy mit kezdjünk magunkkal. Akkor még egyáltalán nem volt szó fesztiválról, hanem csak egy programról, aztán nyáron, július-augusztus tájékán vált világossá az, hogy nekünk fesztiválra van szükségünk, hogy megmozgassuk a fiatalokat itt a plébánián és a környékén.

És milyen volt látni ezt megvalósulni?

- Ahogy kezdett kibontakozni, hogy mi lesz a program, úgy lettem egyre lelkesebb, nem mintha nem gondoltam volna azt, hogy nagyon jó lesz, de egyre inkább magával ragadott. Az elején azt gondoltam, hogy „á, majd a többiek megcsinálják, én meg csak a háttérből figyelem az eseményeket", de annyira sokat kaptam már a szervezés során is, hogy engem is még nagyobb odaadásra serkentett.

Mi volt a legjobb élményed a délfeszten?

- Amikor a sok fiatal együtt bulizott, meg persze az atyák is. (*Csorvási Balázs*)
- A legjobb élményeim az éjszakába nyúló takarítások voltak, amikor nagyon jókat mókáztunk a délfesztes szervezőkkel és a barátaimmal. (*Szabó Csenge*)
- Nekem első körben a dicsőítés, ami az egyik este volt. Nagyon jó csapat gyűlt össze és nagyon emlékezetes maradt. (*Fierer Péter*)
- Azt hiszem, a tűzijáték adott nekem igazán felszabadító élményt, amikor egyfelől bennem volt az, hogy vége, megcsináltuk, ugyanakkor kicsit ilyen tűzijáték-szerelmes vagyok és külön élmény volt az, hogy én magam indíthattam a rakétákat. (*Kiss Levente*)
- A Keresztkérdés együttes koncertje, ami azt gondolom, hogy abszolút unikum volt itt a plébánia életében. Nekem azért is, mert nem ismertem őket, viszont szerintem szenzációsan jók voltak, és hát azért, hogy egy ilyen koncertet itt meg tudtunk rendezni és szervezni. (*Schubert Ferenc*)
- Amikor már egy kicsit úgy ki is voltam száradva, akkor bementem a templomba az egyik koncert alatt, és ott mindent elmondtam az Istennek, hogy én már fáradt vagyok és nem tudok kikapcsolni, nem tudok eloldódni néhány dologtól, nem tudok felszabadult lenni - s akkor visszamentem a kon-

certre az imádságom után, és pont azt a számot kezdték el játszani, amire vágytam. Ezután nagyon felszabadultam és az egész kerek lett. (*Áron atya*)

- Megdöbbentő volt a Grand Torino, a filmvetítés. Nagyon jól megszervezték, hogy volt pattogatott kukorica és kóla, tehát nem csak egy egyszerű filmvetítés, hanem tényleg megadták a módját és nagyon sokat dolgoztak vele. (*Tarnóczy Lajos*)
- A szombati nap volt a legjobb élményem. A jövőszövő workshoppal kezdődött az egész és egyszerűen gördülékenyen és annyira intenzíven, de pozitívan intenzíven zajlott az egész nap, hogy a végén már nem is csodálkoztam, amikor éjjel kettőkor bementünk Áron atyáékkal szentségimádásra. Az valami hihetetlen élmény volt, amikor együtt dicsőítettünk és énekeltünk. (*Forintos Móni*)

⏭ Mit adott neked a délfeszt?

- Egy hetet, amikor minden nap találkozhattam a barátaimmal, ráadásul nagyon jó programok keretében. (*Szabó Csenge*)
- Nekem a délfeszt egy lehetőséget adott arra, hogy amiben jó vagyok és amit szívesen csinálok, azt a közösség fejlesztésére tudjam fordítani. (*Kovács Vince*)
- Nagyon jó volt segíteni pakolni, meg olyan emberekkel lenni, akiket szeretek. (*Csorvási Balázs*)
- Igazából én teljesen elvárások nélkül jöttem ide, és életemben nem gondoltam volna, hogy ez a pár nap ennyire megerősíti az istenkapcsolatomat, hogy ekkora közös élmények lesznek itt a plébánián belül a fiatalokkal és felnőttekkel egyaránt. (*Forintos Móni*)
- Nagyon jó volt belecsöppenni. Hálás vagyok, hogy részese lehettem ennek, öröm volt megismerni értékes embereket és együtt dolgozni fiatalokkal. (*Gergő atya*)
- Szervezőként nekem a délfeszt tapasztalatot adott, illetőleg egy kiváló visszacsatolást azzal kapcsolatban, hogy igenis megéri a közösségeinkért tenni, dolgozni, időt-energiát nem kímélni. (*Kiss Levente*)
- Megtanultam, hogy ismerhetem meg a másikat akár úgy is, hogy hozzá sem szólok, illetve, hogy ő sem szól hozzám. (*Szirt Virág*)
- Nekem a délfeszt egy közösségi élmény volt. Sok fiatallal találkoztam, akikkel már régebb óta nem, mert nem találkozom velük itt, a plébánián. Meg egy-két új embert is megismertem. (*Kovács Karolina*)
- Nekem a délfeszt egy lehetőséget adott, hogy láthassam a jövő generációját a plébániánkon, és a reményt abban, hogy a közösség továbbra is épülni fog. (*Schubert Ferenc*)

Szerk.: Lőw Gergely, Való Adrienn

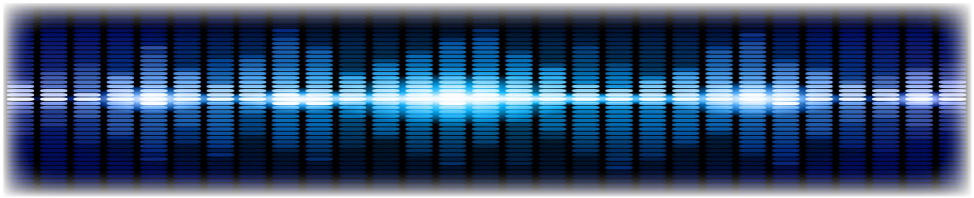

Hírek NEKtek...

Már elérhető a **NEK2020 regisztrációs felülete**, ahol az érdeklődők a többségében ingyenes eseményekre jelentkezhetnek. Az ingyenes regisztráció amiatt fontos, hogy a részt venni vágyók a névre szóló helyekhez biztosan hozzájussanak. Kérünk a kedves Testvéreket, hogy a szervezők munkáját is segítve, a regisztráció megkezdésével minél hamarabb jelezzék részvételi szándékukat a NEK honlapján! *http://iec2020.hu*

A NEK Titkárság örömmel várja az *onkentes@iec2020.hu* e-mail címen a 16 év feletti, lehetőleg idegen nyelven is beszélő **önkéntesek jelentkezését** is, akik részt tudnának venni a Kongresszus előkészítésében és lebonyolításában.

Kérjük azokat a kedves Testvéreket, akik az Eucharisztikus Kongresszusra érkező zarándokok részére szállást tudnának biztosítani, hogy felajánlásukra a templom kijáratánál megtalálható **papír alapú „Családi szálláshely felajánlás" adatlapot használják**, amelyet kitöltve a sekrestyében vagy az irodában adhatnak le. A jelentkezési lap plébániánk honlapjáról is letölthető!

A **Mária Rádióban** kéthetente vasárnap este 21 órától Barlay Gábor *Az élet forrása* című műsorában missziós küldöttek beszélnek arról, hogy saját közösségükkel hogyan készülnek a kongresszushoz kapcsolódó rendezvényekre. 2019. október 6-án plébániánk missziós küldötteivel készült interjú. A felvétel itt érhető el: *https://hangtar.mariaradio.hu/Az_elet_forrasa*

Agnus Dei - az Oltáriszentség tisztelete Magyarországon címmel nyílt kiállítás a *Pesti Vigadóban.* A kiállításon ötvös- és textilművészeti tárgyak, képzőművészeti alkotások szerepelnek. A liturgikus tárgyak mellett régi, úrnapi körmenetekről készült fotók, filmrészletek láthatók és gregorián énekek, népénekek, misztériumjátékok, népi imádságok hangfelvételei hallhatók. *A kiállítás 2020. január 19-ig látogatható*.

Megújult a templomunk!

▪ **Kedves Abi atya! Nagy munka folyt a nyáron templomunkban, egy ideig a Kultúrház tornatermét használtuk a szentmise céljaira. Miért kellett átköltöznünk?**

▪ Templomunk fűtésrendszere elöregedett, magas költséggel és alacsony hatékonysággal dolgozott, ezért szükségessé vált a cseréje. Ennek a munkának a jelentős része a Főegyházmegye anyagi támogatásából valósult meg. Az Önkormányzattól is kaptunk támogatást, és nem kis összeg volt az is, ami a hívek adományából összegyűlt. Így nemcsak a fűtés korszerűsítése valósulhatott meg, hanem a hittanterem bejáratánál található mosdó és a hozzá kapcsolódó előtér felújítása is. Mivel az új fűtési rendszer egy más struktúrát igényelt, a kazánházat is valamennyire rendezni kellett.

▪ **Mi volt a célja ennek a mostani projektnek?**

▪ Az új rendszer költséghatékonyabb üzemeltetésén túl legfőképpen annak az állapotnak a megelőzése, hogy a régi rendszer teljesen alkalmatlanná váljon rendeltetésének betöltésére. Ugyanis utóbbi időben egyre gyakrabban jelentkeztek olyan tünetek, amelyek egyértelművé tették, hogy igencsak elhasználódott már a rendszer. Annak idején, amikor kiépítették, igencsak korszerű eszközöket és megoldást használtak. Az előző gázkazán stabil és működőképes állapotot ígért, ugyanakkor, mint minden anyag, ez is elhasználódott egy idő után és egyértelművé vált, hogy még időben érdemes előkészíteni és megvalósítani a rendszer felújítását. Ez volt az a héttér vagy állapot, ami miatt úgy láttuk szükségesnek, hogy érdemes most egy ilyet megvalósítani.

▪ **Mint minden ingatlannál – akár családi ház, akár plébániaépület –, így egy templomnál is előbb-utóbb szükségessé válik, hogy a fűtésen túl a többi résszel is foglalkozzon a ház gazdája. Mi az, ami még a tervek között szerepel?**

▪ Ami most a templomnál mindenképp szükségesnek látszik, az a hittanterem előtt található mosdó akadálymentes megközelítésének kialakítása. Ha lehetne úgy fogalmazni: igencsak akut helyzetet mutat az, hogy van egy akadálymentesített mosdó, mellékhelyiség, amit a kerekesszékkel közlekedők is meg tudnak közelíteni és tudják használni, ugyanakkor az épület bejárata nincsen még akadálymentesítve. Legfőképpen ezt gondoljuk szükségesnek a közeljövőben megoldani.

Továbbá a templom orgonáját is szükséges lenne felújítani. Hála Istennek még igen jó állapotúnak lehet mondani, hiszen működőképes. Ugyanakkor mivel hosszabb ideje volt az utolsó felújítása, ezért az orgonánál is megfigyelhetők az elhasználódás jelei. Ez lenne a következő nagyobb projekt a hittanterem bejáratának akadálymentesítésén kívül, de még be lehetne hozni a tennivalók közé a templomban található padok cseréjét is. Ezek szintén jó állapotban vannak még és használhatóak (és amíg tudjuk, ezeket fogjuk is használni), de ha alaposabb szemügyre vétel után látjuk, hogy funkciójuk szempontjából igencsak van tennivaló velük. Hogy aztán felújítani-e vagy cserélni, ez nyilván részletkérdés.

Mint ahogyan azt is megfogalmaztuk már, hogy érdemes lenne a templomkertet szakember segítségével megterveztetni, és olyan funkcióknak helyt adni különböző kialakítások által, hogy pl. közösségi programok, bográcsozások alkalmával a játszótér ne legyen útban középen, hogy a közösség nagyobb létszám esetén is nyugodtabban igénybe tudja venni azt a templomkert részt. Megfogalmazódott az a gondolat, hogy érdemes lenne talán egy olyan ideiglenes vagy fix színpadot is kialakítani, ami szabadtéri színpadként akár előadásoknak, akár szabadtéri miséknek adhatna teret, helyet, lehetőséget. Érdemes lenne tehát átfogó módon megnézni és megnézetni, hogy mi mindenre lehetne és szeretnénk még használni a templomkertet, hogy az egésznek az átalakítása a kiválasztott célnak úgy felelhessen meg, hogy közben a zöldfelület továbbra is jelentős és gondozott maradjon. Ilyesmiben lenne érdemes még gondolkodni hosszútávon.

Szerk.: F.Zs., K.V.

Megszületett

Megszületett.
Éjszaka volt és ragyogtak fenn a csillagok.
Én hiszem a szép csodát,
Hogy kedvéért kigyúlt egy égi lámpa
És jötte szűzen érte Máriát.

Megszületett.
És élt harminchárom évet.
Én hiszem a bús csodát,
Hogy kereszten halt, feltámadott
És elevenen a mennybe szállt.

Megszületett.

(Sipos Domokos)

LITURGIÁK RENDJE ÉS IRODAI SZOLGÁLAT A FŐPLÉBÁNIÁN
ADVENT - KARÁCSONY 2019.

Adventi miserend

Vasárnap	07:00, 09:00, 10:30 és 18:00
Rorate misék: hétfőtől szombatig	06:30
Esti misék: kedden, csütörtökön, pénteken és szombaton	18:00

Irodai szolgálat rendje

	Délelőtt	**Délután**
Hétfő	9:00-12:00	15:00-18:00
Kedd	9:00-12:00	15:00-18:00
Szerda	9:00-12:00	-
Csütörtök	9:00-12:00	15:00-18:00
Péntek	9:00-12:00	15:00-18:00
December 23.	9:00-12:00	-
December 30.	9:00-12:00	-
December 31.	9:00-12:00	-

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

2019.

- December 23. hétfő:
  - 06:30 Rorate
  - 07:00 gyóntatás
  - 17:00 gyóntatás
- December 24. kedd:
  - 06:30 Rorate
  - 07:00 gyóntatás
  - 16:00 Pásztorjáték
  - éjfélkor ünnepi mise
- December 25. szerda:
  - miserend: 07:00, 09:00, 10:30 és 18:00
- December 26. csütörtök: 07:30 és 18:00
- December 27. péntek: 07:30 és 18:00
- December 28. szombat: 07:30 és 18:00
- December 29. vasárnap:
  - miserend: 07:00, 09:00, 10:30 és 18:00
- December 30. hétfő: 07:30 és 18:00
- December 31. kedd – Szilveszter napja
  - miserend: 07:30 és (!) 17:00 hálaadó mise
  - 23:30 csendes hálaadás (templom nyitása 23:15)

2020.

- Január 1. szerda – Újév
  - miserend: (!) 09:00, 10:30 és 18:00

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Tampu-Ababei József plébános

Állandó munkatársak:
Szerkesztő: Hős-Burucs Tímea
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné
Következő lapzárta: 2020. március 8.